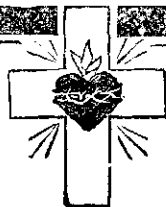

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar : 2 Lei.

Redactor responsabil : T. Berinde

Abonamentul pe un an : 100 Lei.

Examene

Suntem în toiul examenelor. Părinții sunt îngrijorați, elevii descurajați, profesorii oboșiți. O mare parte dintre noi, făcând parte dintr'una din categoriile amintite mai sus, gustă în aceste zile emoții. Fiecare dintr'o categorie, pentru emoțiile lui învinuește categoriile celelalte. Să examinăm întrucât sunt de vină părinții și profesorii și întrucât elevii de emoțiile neplăcute și în cazurile cele mai nefericite ucigătoare, care le dă școala și examenele.

Cei mai mulți dintre părinți ar vrea să facă din copiii lor intelectuali. Nu privesc constituția psihică a copilului, ei vreau cu toată forța ca acela să învețe carte. Experiența mea îmi arată, că părințele este mai bucuros când îi spui că copilul lui este cel mai ușuratic, rău crescut, lipsit de toate sentimentele bune, decât când îi spui : Copilul D.-Voastre e un copil foarte bun, are caracter nobil, însă nu e pentru carte. Așa că părinții nu deosebesc cazul când copiii nu pot, de acela când nu vreau să învețe.

Ar trebui părinții să caute motivele progresului slab în învățatură al copilului lor. Dacă e cazul de o intervenție energetică, să o facă, dar dacă află că copilul lor e bun, dar „nu e pentru învățatură” să-i caute altă carieră, în care gândirea teoretică își dă locul celei practice. Dar părinții ce fac ? S'au învinuească școala, — mai cu seamă atunci când nu mai elevul este de vină de nereușita lui, sau îi aplică

pedepse dureroase și umilitoare, — aceasta o fac mai de multe ori atunci când copilul de slăbiciunea lui intelectuală nu poartă nici-o vină. Elevul „șmecher” scapă și de pedepsele părinților. Ar trebui părinții să imprime în sufletul copiilor lor iubirea de muncă și perseverența în muncă, în orice fel de muncă, și atunci cei cari sunt la școală ar munci tot așa de cu zel, ca aceia cărora Providența le-a prescris alte drumuri.

Elevii nu muncesc desul, ar trebui să învețe lecții după lecții, și părțile să știe să le cuprindă într'un singur întreg. Să vadă relația cunoștințelor învățate și să se știe orienta în mulțimea cunoștințelor. Ar trebui ca lângă perseverență, nici credința lor să nu fie neglijată. Să știe că dacă au muncit și dacă se întâmplă nesuccese accidentale, succesul final trebuie să fie al lor. Credința în Dumnezeu și în munca noastră trebuie să-i dăm copilului, ca să nu facem din el descurajat, care înaintea celei mai mici piedeci se oprește, nici înșelător care vrea să arate lumii cunoștințe pe care nu le are, nici superficial care nu vede adâncul lucrurilor. Dacă aceste credințe vor fi vii în sufletul copilului, nu vor fi între elevi atâția candidați de sinucidere, pentru că vor ști că orice muncă este respectabilă dacă e bine săvârșită și că împlinesc voia lui Dumnezeu când se îndreaptă spre o carieră mai puțin intelectuală.

Profesorii uită de multe ori că elevii, afară de aceia că sunt elevi, au și ei suflet. Să nu devină profeso-

rul numai executorul programei analitice, ci să fie și părintele elevilor.

Dacă se vor uni părinți, profesori și elevi, exa-

menul va deveni sărbătorirea recunoașterii meritelor de altă dată și nicidecum chinuirea reciprocă de acum. I. B.

Cu ochi văzători

Mai mulți decât două sute de ani au trecut de atunci, de când șvabii au plecat din țara lor, ca să fie colonizați în Banatul nostru. În drumul lor s'au oprit în Viena. Acolo un preot le-a vorbit așa : „Opriti-vă, nu vă amestecați cu alte neamuri. În străinătate vă veți pierde, veți uita limba și religia voastră. Nu plecați, întoarceți-vă în țara voastră”. Șvabii totuși au venit, s'au așezat în Banatul bogat. În locurile cele mai potrivite au așezat satele. Pentru biserică au ales locul cel mai frumos, lângă biserică au clădit școală și în jurul acestora asemenea unui stup, — s'a ridicat satul. Biserica a rămas centrul, în jurul căreia s'a dezvoltat toată activitatea poporului german din Banat. Și azi, șvabii din Banat sunt cetățenii cei mai bogați și cei mai fericiți din România.

Este indiscutabil, că situația lor se poate mulțumi celor trei sanctuare clădite și păzite de șvabi cu nestrămutată țărnie : 1. Biserica, 2. școala și 3. viața publică : consiliul bisericesc, composesoratul etc.

Ce au făcut șvabii pentru Biserică, nu are păreche. Au clădit și au susținut biserici grandioase. Nu au cerut și nu au așteptat ajutoare. Lectorul și impozitul bisericesc e ceva natural. Repartițiile nu nasc neînțelegeri și certuri. La noi cum e ? În orașe cu osteneți mari se clădesc biserici, în multe, foarte multe sate, încă și azi sf. Liturghie se celebrează în biserici scunde,

întunecoase, făcute de moși strămoși, din lemnele pădurilor seculare care abia pot adăposti 80—100 de credincioși. Lipsese spiritul de jertfă, semnul cel mai evident, că viața nu se desfășoară în jurul Bisericii. Ca urmare viața sufletească a scăzut mult, abia în ultimii ani se observă o oarecare îmbunătățire, nu acolo însă, unde e vorba de îmbunătățirea materială a Bisericii.

Școala confesională susținută în trecutele vremi de obștea parohiei, nu mai este. Singurii susținători ai școlilor sunt statul și comuna. E natural, că în învățământ a intrat un spirit laic. Totuși școala a rămas mijlocul, singurul mijloc, de a ridica nivelul cultural al poporului. Țăranul însă nu pricepe, că fără școala nu mai merge. Nici unde în Europa nu sunt atâția analfabeți, cași în România. Ce e dureros, românii-catolici încă nu sunt o excepție. De bătrâni nici nu vorbim, iar tineretul abia își știe zgăria numele. Cum se pătrundă spiritul creștinesc în masse, dacă slova scrisă nu poate fi citită ? Dacă, sfintele cuvinte ale Evangheliei stau în fața miilor de neștiutori de carte ca niște hieroglife nedeslegate ?.. Șvabul citește, își întărește sufletul cu hrana nutritivă a slovei. Doar revista scrisă în limba germană pentru popor : „Sonntagsblatt” apare în 10000 de exemplare și în condiții splendide.

Viața publică a șvabilor poate să fi o pildă de urmat

înaintea tuturor neamurilor. Asociații culturale și religioase, reprezentatii de un nivel înalt, coruri bine instruite și serioase, iată cadrele în care se mișcă șvabii. În ce privește apoi adunările de interes obștesc, nici unde nu găsești atâta seriozitate cași la ei. Binele comun e ceva, pentru care fiecare își ține de sfântă datorie ca să se lupte din răzputeri. În fața binelui comun pier interesele și ambițiile individuale. Acolo nu sunt cași la noi, oameni, cari să cramponează, ca vederile și principiile lor să iasă biruitoare cu orice preț, cari se leagă de carul Bisericii sau al comunei cu atâta forță, că nici cu tractorul nu-i poți mișca de acolo. Ca urmare, lucrurile lăncezesc, viața, adevărata viață este sub nivel. Numai pentru că vre un corifeu vrea să arate că: cine mi-s eu?! La noi cu greu se poate ține o adunare de curatoriat și vai câte jertfe, câtă răbdare mai trebuie, până se poate înjgheba un cor cât de modest pentru ridicarea solemnității cultului divin?!

Până când nu vom avea și noi cele trei sanctuare: Biserica, școala și viața publică desinteresată, ca locare și isvoare ale unei vieți pulsanțe creștinești, — vom rămâne aceia ce suntem: coadă între popoarele conviețuitoare între granițele Țării noastre.

Din comorile noastre (Spre o realizare)

În cuprinsul Eparhiei noastre române unite a Maramureșului, — odinioară cuib de străluciți voievozi, de ctitori și descălecători de țară — din lupta și strădania necurmată a lungului șir de generații, ni s'a păstrat, ca o prețioasă moștenire, o mulțime de mărețe și minunate comori de cultură și istorie românească.

În cadrul acestora, — cari în asamblul lor contribuie cu un însemnat capitol în cunoașterea trecutului, și peste tot la valoarea și trăinicia neamului nostru — într'un loc de frunte, se situează străvechile noastre biserici, ale căror construcție arhitectonică impresionează pe toți savanții cari le cercetează.

Nu este locul și nici nu urmăresc scopul ca să vorbesc și să discut arta și stilul cu care sunt înzestrate aceste bi-

Figuri din Maramureșul unit cu Roma.

Atanasiu Rednic.

În 30 Iunie 1764 s'a întrunit sinodul electoral din Blaj și în prezența comisarilor regești Ignatîu Baron Bornemisza de Kászón, tezaruar și Francisc Boer judele nobililor din comitatul Albei—inferioare, clerul a candidat pe Grigore Maior, pe Inocențiu Klein, pe Silvestru Caliani și pe Atanasiu Rednic pentru a fi unul dintre aceștia numit de episcop unit al Făgărașului, cu reședința în Blaj. Împărăteasa Maria Terezia în toamna anului 1764 a numit pe Atanasiu Rednic.

Acesta s'a născut în Giulești în Maramureș, din familie nobilă a Rednicenilor din Giulești. Filosofia și teologia a studiat-o pe la anii 1744 la Viena. După aceea s'a călugărit în mănăstirea basiliană de la Muncaci, de unde a venit la Blaj. În 1750 și 1751 a însoțit pe Vicarul apostolic Aron în vizitațiunea canonică făcută prin fiutul Făgărașului. Când s'au deschis școlile din Blaj la 1754 Atanasiu a fost unul dintre cei dintâi profesori.

A funcționat mai mult timp ca prefect la seminarul diecesan înființat de episcopul Aron și ca asesor consistorial, iar mai pe urmă ca vicar episcopesc și ca mare econom. În toamna anului 1764 s'a dus la Viena, unde a primit și bulele papale din 15 Mai 1765, prin care a fost întărită numirea lui

întru episcop, și unde a petrecut până în 1 Iulie 1765, înaintând mai multe rugări la Maria Terezia pentru îmbunătățirea sorții materiale a Clerului.

Din Viena se întoarse la Muncaci, unde fu sfințit de episcop, prin punerea mâinilor episcopului rutean Manoilă Olșavsky și apoi tot pedestru veni până în Sibiu și de aici până la Blaj unde sosi la începutul lui Septembrie, și în 13 Noembrie 1765 se instalează cu mare solemnitate, ținând totodată sinod și constituindu-și dintre călugări pe oficialii cei mai înalți bisericești. În beneficiul episcopesc a fost introdus abea în 14 Aprilie 1766.

Desbaterile începute în Viena pentru ameliorarea dotațiunii clerului, Atanasiu le-a continuat și cu guvernul transilvan, spre care scop a numit din cler patru deputați, pe protopopii de la Daia, Coșaiu, Armeni și Monor, cari să trateze nemijlocit cu guvernul în această cauză. Dar nizuințele lui nu avură rezultatul dorit, căci în puținele locuri a căpătat Clerul porțiuni canonice și abia prin decretul aulic din 20 Iunie 1798 s'au dat dela erar 10.000 fl. pentru ajutorarea parohiilor, pentru procurarea vaselor și veșmintelor sacre pe seama bisericilor sărace.

Întreagă activitatea sa și-a consacrat-o pastorației, — spre

care scop făcu multe vizitațiuni canonice, — și înfloririi vieții monastice și-a învățământului. El a împopulat mănăstirile Sfintei Treimi, și ale Bunei-Vestiri din Blaj și pe cea din Alba-Iulia cu bărbai erudiți, dintre cari mulți își făcuseră studiile în Roma, și știind că mănăstirile numai cu disciplină severă se pot ține, a obligat pe preoții călugări să postească numai cu legume și ulei, să nu bea vin fără binecuvântarea celui mai mare, să se scoale la slujba de miază noapte și să meargă în biserică, să nu aibă niciun fel de avere proprie, să învețe cu toții câte o măestrie, ca tiparul, olăritul, pregătirea de lumânări de ceară, croitorie și altele. Față de călugări era foarte riguros.

Ca să împopuleze școlile din Blaj, episcopul Atanasiu susținu mai departe obiceiul primit de antecesorul sau de a providea pe școlarii săraci cu pâine din domeniul episcopesc, iar ca să-și poată crește un cler luminat, a dispus, ca atât în seminariul de la sf. Treime, care la început nu era destinat numai pentru candidați de preoție, cât și în seminariul diecesan al lui Aroe să se primească numai tineri, cari se declarau că se vor preoți, și cari trebuiau să poarte reverenda.

Atanasiu Rednic a obținut dela Maria Terezia să întrețină pe spesele erariului doi alumi în colegiul Pázmány din Viena, și trimise acolo pe vestitue

serici, ci vreau să relevz un lucru din interiorul acestora, asupra căruia ne-am oprit puțin până acuma.

Între obiectele sacre — multe scoase din uz și cari ce bine ar fi dacă s'ar aduna pentru un muzeu și bibliotecă Eparhială, cum am văzut la Blaj, spre exemplu?! — avem și o mulțime de cărți liturgice în cuprinsul cărora găsim foarte multe însemnări sau notițe de conținuturi diferite, scrise de învățătorii și preoții din vremuri — cronicarii satelor noastre.

Pentru noi valoarea lor documentară ne este de o reală utilitate, căci pe lângă posesiunea celorlalte documente indiscutabile și nezdruncinate de nimeni, multe ne servesc nu numai la amplificarea cunoașterii Istoriei, literaturii noastre vechi și în contra acelor cari ne vreau revizui hotarele, ci și la arătarea importanței covârșitoare a Bisericii noastre depe

aceste plaiuri, care a fost nu numai altar de închinăciune și cetate de neînvincis al sufletului creștinesc, ci și o fidelă și puternică păstrare de limbă și de neam în toate împrejurările și în toate vremile.

O notiță scrisă cu litere cirilice și găsită într'o carte liturgică din biserică comunei Arieșul de Câmp, jud. Satu-Mare, va concretiza aceasta aserțiune.

În 1841 din darul lui Dumnezeu am intrat în statul diecesan, fiind până atunci dascăl, pentru că să slujesc și sfintei maice biserice. Iară voi fraților cari veți citi aceste șire, nu mă uitați pre mine în rugăciuni, că mult zolesc pentru neamul și limba noastră ca să nu piară ci să rămâie în veac. Georgie, diac și dascăl".

Și câte notițe, câte „comori istorice" cu conținut similar, nu se vor mai găsi încă?!

Tocmai din acest motiv, trebuie să ne dăm seama și să fim

conștii de sorocul ceasului, care în chip imperios ne pretinde să le scoatem — fără nici o șovăire și întârziere — din vălul indiferenței și al uitărei, — ori cât de neînsemnate ni s'ar părea la aparență, dar în realitate importante, și ori câte dificultăți am întâmpina în descifrarea lor — mai ales în vremile de acum, când Biserica noastră este atacată și lovită de toate părțile, sub pretextul că ea nu și-a făcut pe deplin datoria față de neam.

Iară dacă nu o vom face aceasta, păcatul nostru va fi cu atât mai mare, cu cât înaintașii noștri cu toate împrejurările că ne-au lăsat în scris aspirațiile, vrerile, munca și jertfa lor, totuși am lăsat memoria lor veștețită în fața atacurilor nedrepte.

Cu aceasta realizare, cu aceasta muncă, vom face încă un pas înainte în apărarea credinței și în îndeplinirea chemărei și a datoriei noastre.

Gavril Bălan

IMPREUNĂ CU BISERICA

Samuil Clain alias Stoe. și tot sub păstoria lui împărăteasa cu diploma din 25 Martie 1770 dispune, ca și românii săraci și orfani să fie primiți în orfelina-tul Teresian din Sibiu. Când s'au înființat școalele regimentului român dela Năsăud a stăruit mult, ca să se numească profesori români și nu străini.

El mijloci dela Maria Tere-sia să reparce mănăstirea sf. Treimi, care pe la 1768 amenin-ța cu ruina și să adapteze per-tru școale și partea aceea din mănăstire, care fusese destinat pentru locuința episcopescă, dar care dela început, din cau-za lipsei de încăperi suficiente a fost ocupat pentru trebuințele mănăstirii și ale școalelor.

Pentru promovarea interese-lor bisericeii sale la Curtea Im-perială din Viena a jinit un agent român, pe Ion Neagoe (Nyagoi), care era oficial la can-celariile aulice ale Ungariei și Transilvaniei, și care a lucrat să se conserve pentru Semina-rul lui Aron bunul din Gut, care pe atunci era în pericol de a se perde.

Atanasiu — cum ne istorice-ște contemporanul Sam. Clain „a petrecut o viață cucernică și era foarte păzitor rînduelilor bi-sericeii răsăritului... De școale și de învățături avea grijă bună, era om foarte smerit, haine de mă-tase nicidecum n'a purtat, hrana lui de când s'a făcut călugăr numai legumi și cu ulei a fost. In lucrurile sale la nimica alta nu căuta, fără numai la mărirea lui Dumnezeu, și intru acest propus era neclătit și nu băga de seamă de hulele altora. Sluj-ba rugăciunilor de toate zilele nici odată nu a lăsat, să nu o fi zis. Slujia episcopescă și din acel timp așa slujbă episco-pească nu s'a întâmplat... La an. 1772 in 2 Mai a murit episco-pul Atanasiu și toate ale sale le-a lăsat Seminarului diecesan.

Sf. Scaun și bom-bardarea popula-ției civile în Spania

In cercurile bine informate se declară că Sfântul Scaun va interveni pe lângă guvernul naționalist spaniol pentru a con-vinge pe acesta să evite bom-bardarea populației civile.

Se pare că instrucțiuni in acest sens au și fost trimise re-prezentantului Papei pe lângă generalul Franco.

Demersul Sfântului Scaun este asemănător cu acelea pe cari Vaticanul le-a făcut cu alte prilejuri cu scopul de a atenua grozăviile războiului. această inițiativă bine înțeles că nu va lua caracterul unei protestări. Este vorba numai de un gest dictat desentimentul de milă creștinească și nu are nici un aspect neamical pentru guver-nul căruia i se adresează.

Amintirea tuturor sfinților o serbează azi Biserica, pen-trucă Ea nu uită de aceia, cari au trăit în Ea. Pe omul abia născut il primește la sânul ei prin sf. Botez, apoi il întărește prin sf. Mir; dacă mai târziu păcătuiește, il impacă cu Dum-nezeu prin sf. Mărturisire, iar sufletul lui bolnav il nutrește cu trupul și sângele lui Isus in sf. Cuminecătură. Dacă moartea răpește pe vreunul din șirul celor vii, servitorul Bise-ricii, preotul il petrece până la mormânt; Biserica in sf. Liturghie zilnic face amintirea celor vii și morți, iar in Dumi-neca de după Rusalii face amintirea tuturor acelora, cari in viața lor pămintească au trăit o viață sfântă sau dacă au păcătuit, cu lacrimi de po-căință și-au spălat sufletul, s'au îndreptat și azi văd fața lui Dumnezeu: se bucură și se veselesc, că plata lor este mare in ceruri.

* * *

Tot creștinul trebuie ca să cinstească sfinții. Doar sunt cinstiți toți aceia, cari in viața lor au săvârșit fapte, care i-au făcut vrednici de amintirea ur-mașilor. Așa vedem in multe locuri statui, table comemora-tive ridicate in amintirea unor oameni, cari au eșit din comun. Deși de multeori aceste statui și plăci comemorative sunt așezate in locuri, unde putre-zesc osemintele a mii și mii de oameni uciși nevinovați; unde dacă s'ar a d u n a m u l j i m e a văduvelor și mamelor plângătoare, ar face, ca de mulțimea lacrimilor să se ofilească iarba câmpului și suspinul lor amar ar dobori sta-

tuia ridicată cu prețul atâtor lacrimi. Dacă sunt cinstiți din partea lumii această, cât mai vrednici de cinste sunt aceia, cari și-au jertfit viața pentru mărirea lui Dumnezeu și pentru binele oamenilor? Ei au fost învățătorii lumii, cari cu viața lor neprihănită au dovedit omu-lui, că omul nu numai pe pă-mânt, ci și in cealaltă lume poate fi fericit. Și cât de fericit!

Cinstirea lor numai spre folosul nostru poate fi. Căci nu e mai greu, decât să fii creștin bun. Când ai intrat pe calea cea rea, îți este greață de tot ce este bun. Dacă nu am avea pilda sfinților, cari in butul tuturor pornirilor au rămas buni, — ar fi și mai greu de a păzi legea Domnului. Dar sfinții ne dau curaj. Ei sunt inaintea mergătorii noastre in bine, noi numai trebuie să-i urmăm. Ori ce om, de ori ce condiție, își găsește model in galeria sfinților. Pentru că între sfinți sunt bogați și săraci, domni și țărani, regi și păstori de vite, învățați și neînvațați, bărbați și femei, bătrâni și tineri. Dela sfinți săracul învață, cum trebuie să se indetulească cu pușin; cel care suferă, cum trebuie să se alipească de Dum-nezeu. Dela sfinți învățăm, cum se guvernează cu scep-trul împărătesc și cum trebuie să facem pelerinajul vieții in valea plângerii cu traista de cersitor in spate.

Cinstind sfinții mai învățăm, că și cel mai de pe urmă cer-șitor poate să câștige coroana sfinților și poate să stea in fața Domnului inpodobit cu mare mărirea. Socotind toate aceste nu vom disprețui pe nime și nu vom căuta, dacă cineva e

înbrăcat in purpură sau in su-man rupticos, ne vom învăța să stimăm de o potrivă pe toți oamenii, doar și acela, care pe pământ trăește in mizerie neagră, se mângăie cu gândul că dacă va lupta bună luptă, dacă va păzi credința, Dum-nezeu îi va pune comuna vieții și il va primi in ceata măreață a tuturor sfinților.

Cinstea lor trebuie să se manifesteze in aceea că-i imi-tăm. Că de ce folos ne va fi, dacă pe Maria Magdalena o vom cinsti și incolo nu vom plânge lacrimil părerii de rău, deși ea cu lacrimi a spălat picioarele lui Isus?

Cinstea noastră față de sfinți trebuie ca să culmineze in ur-marea lor.

Câte exemplare din sf. Scriptură s'au vândut in Ger-manyia? O statistică recentă a pieții cărților din Germania ne arută, că in anul 1937 s'a vândut in total 1.076.000 exemp-lare din sf. Scriptură, cu 178.000 exemplare mai multe decât in anul precedent. Tot aceasta sta-tistică mai arată, că edițiile re-ligioase-morale sunt in neince-tată creștere.

Paștile, sărbătoare cu dată fixă. In Societatea Națiunilor s'a pus fixarea termenului sf. sărbători ale Invierii. O bună parte din membrii sunt pentru fixarea datei Paștilor pe a doua Duminecă a lunii Aprilie, când toată lumea ar sărbători. Invie-rea. Protestanți din Anglia au și primit aceasta propunere. Mulți sunt de părerea, că Paș-tile din acest an au fost ulti-mele Paști socotite după Păs-călie. De prezent se așteaptă rezoluția Romei, fără de aceas-ta rezoluție nici o hotărâre nu se poate aduce in aceasta pri-vință.

Coștiul loc de pelerinaj. In urma dispozițiilor luate încă in anul trecut, in Coștiul vechi loc de pelerinaj, s'a organizat un pelerinaj foarte reușit. In ziua Adormirii Domnului paro-hiile invecinate: Bărsana, On-cești, Nănești, Valea Porcului și alte multe parohii au participat cu mic cu mare, impreună cu proștii lor la acest loc de in-chinare. Numărul cuminecărilor a trecut peste 2000. Indemnată de acest rezultat neașteptat, Reuniunea de misiuni a luat măsuri, ca acest pelerinaj să se stabilească pentru totdeauna. Anul acesta tot in ziua adormirii, hramul bisericii de acolo, pelerinajul se va organiza in cadre și mai largi, dând posi-bilitate tuturor, ca cu pușină oboseală să se poată împărtași de binefacerile pelerinajelor.

Scrisori către o prietenă,

2. Ascultarea clevetelor

Prietena mea,

... Ai toată dreptatea când afirmi, că iubirea deaproapelui — regina virtuților — este atât de delicată, încât nu suferă nici cea mai mică neglijare: de aceea, păcătuiesc contra acestei virtuți a iubirii, nu numai clevetitorii ci și cei ce ascultă clevetele. Sf. părinți au zis că uni — vorbitorii — aprind focul, iar alții — ascultătorii — îl alimentează!

Sf. Bernard, vorbind despre clevetitor și despre celce ascultă clevete, a spus: vorbitorul de rău are pe Duhul necurat pe limbă, iar ascultătorul, în urechi are pe acelaș duh necurat, deci ambii sunt la fel de vinovați! Dacă totuși suntem siliți — fără putință de sustragere — să ascultăm clevetele, suntem obligați de aceeași virtute a iubirii deaproapelui, ca să-i scuzăm fapta imputată, iar când răutoarea îi este prea evidentă, atunci să scuzăm barem intenția cu care a făcut acea faptă și atunci, dar de vom putea salva bunul renume al celui clevetit și vom face și pe clevetitor să se lase de această urită patimă!

Doar la sf. Liturghie, auzim pe preot rugându-se: „Să ne iubim unul pe altul, ca într'un gând să mărturisim“. Deci să iubim pe deaproapele ca pe noi înșine și aceasta din motivul că pe el — cași pe noi — l-a făcut Dzeu-Tatal, l-a răscumpărat Dzeu-Fiul, și l-a sfințit Dzeu-Spiritul Sfânt! și ne vom arăta iubirea față de aproapele nostru, nu numai prin aceea că nu-l vom cleveti, ci și atunci când ne vom feri să ascultăm clevetele altora...

Indemnul meu pentru ziua de astăzi este, ca să cauți a te feri de societatea prietenelor care mereu clevetesc pe alții sau altele în fața-la; fii sigură că atunci când tu ești absentă din cercul unor astfel de „prietene“, ele vor spune despre tine lucruri încă cu mult mai grave. Un proverb zice: „Ferește-mă Doamne de prieteni, căci de dușmani mă voi feri eu“, și cred că acel proverb, conține e mare doză de adevăr!

Alin Vania

Citiți și răspândiți

„Dumineca“

Credință și viață

Starețul mănăstirii Rafaila—Vaslui a bătut un călugăr

În spitalul din Negrești-Vaslui a fost internat în stare gravă ieromonahul Xenofon Grama, călugăr la Mănăstirea din Rafaila (Vaslui), care declară că a fost bătut de starețul mănăstirii Sofronie Moraru.

Victima prezintă echimoze la cap și pe corp.

Ieromonahul Xenofon Grama a declarat că, făcând parte din consiliul economic al schitului Rafaila, a observat că parte din fondurile ce se strâng pentru mănăstire sunt însușite de starețul Sofronie Moraru.

În consecință călugărul Grama, a cerut justificarea sumelor încasate.

Drept răspuns starețul i-a aplicat o bătaie cruntă.

Cercetările s-au făcut de plutonierul Leonte Iordache, șeful postului de jandarmi respectiv.

Epidemia sinuciderilor printre ziaristii și scriitorii austrieci

Bratislava 9 (Radiopress) — La Bratislava, — depărtată de Viena la o oră și jumătate cu tramvaiul și denumită pe vremurile monarhiei austro-ungare „un cartier al Vienei, — se poate afla mai mult adevăr despre așa zisa „epidemie a sinucide-

rilor“ printre scriitori și ziaristii austrieci. Acum câteva zile s'a impușcat Felix Salten, scriitor de seamă, autorul multor piese de teatru care au avut mare succese, romane, nuvele, foiletoane și critici teatrale publicate în „Neue Freie Presse“ până în clipa în care ziarul acesta a fost supus transformării. Nu de mult s'a otrăvit Edmund Eysler, care a fost alături de Lehar și Kalman, unul din cei mai populari compozitori de operete din Viena. S'a otrăvit deasemenea dr. Rudolf Beer, actor distins, regisor și fost director la „Volks theater“. Deasemenea s'a impușcat dr. Ștefan Mueller, fost redactor șef la „Neue Freie Presse“. Dr. Peter Kuranda, publicist de frunte la „Neuer Wiener Tagblatt“ sa otrăvit împreună cu mama lui.

Lista sinucigașilor medici crește în fiecare zi. Dintre celebritățile din lumea medicală din Viena, care eu preferat mai de grabă să moară decât să demisioneze forțat, pe primul loc figurează celebrul medic de copii, prof. Knopfmacher și dermatologul prof. Nobl. Deasemenea sunt multe sinucideri printre personalitățile politice, partizanii fostului „Front Patriotic“.

Sf. Rusalii au adus bucuria misiunilor sfinte în Berbegli. Purtător de cuvânt a fost Ioan Berinde preot-profesor din Satu-Mare, iar preoți ajutători On. Gh. Goia din Vad și On. I. Danciu din Giulești. S'au înregistrat 475 de cuminecări.

Cea mai dramatică nuntă a vremurilor

În legătură cu căsătoria fostului cancelar Schussnig cu Contesa Vera Fugger, ziarele dau amănunte, spunând că este cea mai dramatică ce s'a efectuat până în prezent.

În locul mirelui, inelele au fost schimbate de fratele său Artur, iar ca martor al contesei, a fost bătrânul general von Schussnig, tatăl fostului cancelar.

Contesa Fugger nu stia nimic până acum unde se găsește soțul său. Scrisoarea pe care a primit-o imediat după căsătorie, în incinta capelei, era scrisă pe o bucată de hârtie simplă și purta o ștampilă, care era complet ștearsă, pentru a nu se recunoaște de unde e trimisă.

Până acum o săptămână, contesa și tatăl fostului cancelar, au împărțit soarta lui Schussnig, locuind la Belvedere, de unde nu puteau comunica cu nimeni.

Deabia de Vinerea trecută au trebuit să părăsească palatul, d. Schussnig fiind transportat într'o direcție necunoscută.

Soarta sa încă nu este hotărâtă.

Liberbate sau închisoare, viață sau moarte, nimeni nu știe ce-l poate aștepta pe acel care a luptat pentru libertatea țării sale.

Colțul Sighetului

Necesitățile vieții cer o strânsă colaborare dintre preot și credincioși. Cum aceasta colaborare cere, ca credincioșii să fie ținuti în curent cu toate manifestările vieții sufletești cred că e bine, ca credincioșii să fie informați despre toate prin această gazetă. În acest gând trimitem gazeta tuturor acelor, cari sunt în legătură mai strânsă prin activitatea lor sau prin situația lor cu biserica și cu manifestările ei: membrele congregației mariane, membrii corului curatoratelor etc.

În acest loc vom publica tot ce este de comunicat în legătură cu parohiile din Sighet. Abonamentul de 100 Lei pe an credem, nu va împiedeca pe nimeni, ca astfel să fie de folos Bisericii. Mai credem, că prin acest mijloc vom putea face, ca credincioșii să activeze mai cu suflet în cadrele Bisericii. Dacă s'ar găsi cineva, care

nu poate sau nu vrea ca să țină gazeta, este rugat a-l retrimite sau prin poștă, sau depunându-o la Librăria Asociației. Aceasta pentru de a ne feri pe noi de cheltueli inutile.

Pentru coristi. Corul Bisericii va relua repetițiile în ziua de 20 Iunie Luni, la orele 7 fix. Liturghia cântată de cor în Lunea Rusaliilor ne îndreptățește la cele mai bune speranțe. În vederea pregătirii concertului pentru crearea unui fond pentru clădirea bisericilor, Vă rugăm, ca să vă prezentați la probe în număr complet.

Parohia III. Donațiile făcute până azi pentru zidirea Bisericii. Asociațiunea: 150 Lei, Titus Berinde 100, Petru Pop 200, Axente Sabo 2800 Simeon Tanco 2500, Iuliu Marchiș 100, Ioan Varvescu 700, Ioan Coman 200, Moș Vasile 300, Berniț hi Mihai 250, Dr. Alexandru Lazar 1000, Lucreția și Silviu Zoicaș

800, Nistor Ludovic 200, Sacalâș Gheorghe 450, Octavia Corodeanu 5400, Florea Vasile 500, Dr. Kovats 100, Stark Francisc 100, văd. Maria Gyenge 500, C. Diaconescu 1000, Dr. Vasile Ilea 750, Dr. Eugen Salcă 1000, Mărioara Berinde 150, Dumitru Mihalyi 500, Dr. Florent Mihalyi 4500, Dr. Petru Mihalyi 100, Leschăiau Grigore 100 Lei. Total s'au adunat: Lei 25,180 Congregația Mariană venitul unui concert „ 4,050 Maria Popovici donează „ 100 Dob. dela banca Tisa „ 211 Ajutor primit în 31 Martie 936 dela C.A.P.S „ 30,000 Un om a dăruit: „ 20 Ștefan Palalkai a dăruit „ 500

Total: „ 60.031

Se aduce la cunoștință tuturor acelor cari au semnat sume pentru zidirea Bisericii, că începând cu data de 19 Iunie, Duminecă, vom reîncepe încasările sumelor semnate.